

Lite voltigehistoria med Sydtruppen voltigelag som jag minns den.

Vid pennan *Axel Welin*. Bakgrund: Verksamhetsansvarig för voltigen inom Malmö Ridklubb 1989 – 2002. Chef d'Equipe för voltigelandslaget 1991 – 2002.

Dotter *Jessica Neilands*, voltigör i voltigelandslaget 1990 – 1993 och för närvarande förbundskapten för voltigelandslaget.

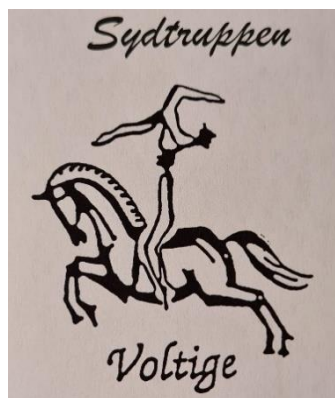
Dotterdotter *Olivia Neilands*, voltigör i voltigelandslaget.

När jag senhösten 2021 njöt av årets halloweenföreställning på Daniela och Johnny Fiskbaeks fina voltigeanläggning i Arrie med alla flickor (några få killar) som förtjusta förevisade sina övningar för föräldrarna, drömde jag mig bort för en stund och kunde inte låta bli att tänka på hur det en gång började.

Ryttar-VM 1990.

Året var 1989 på hösten. Sverige skulle arrangera världens första samlade Ryttar-VM i Stockholm sommaren 1990. Voltigen skulle vara med, som en av de sex ridsportgrenarna. Carina Ingelsson, voltigens dåvarande grenledare, hade beslutat att ett sammansatt landslag från de olika voltigeklubbarna skulle representera Sverige. Anledningen var att Sverige i tidigare EM- och VM-sammanhang inte bara slutat sist utan alldeles förbannat sist. Det ville Carina ändra på genom att ta de bästa voltigörerna från klubbarna och sätta samman dem till ett landslag.

Intresset från klubbarna var emellertid ljust. Lagga Fältrittklubb i Uppland, ett av de bättre lagen, ville bli nominerade själva. Örestads Ridklubb likaså. Kvar blev Malmö Ridklubb, Torns Ponnyklubb, Kävlinge (Carinas egen klubb) och Laholm. Uttagningen skedde på en ridanläggning i närheten av skånska Hofterup. Carina hade anlitat Johnny Fiskbaek från Danmark som, trots att han var ganska ung, var etablerad internationell tränare inom

voltigesporten. Det blev voltigörer från Malmö Ridklubb, Laholm och Kävlinge som slutligen fick bilda landslag, som Carina döpte till Sydtruppen. Logotypen skapades av Anna-Karin Stjernström och bygger på Postverkets posthäst.

På våren 1990 blev det uttagningstävling mellan Sydtruppen, Lagga och ÖRS på ridanläggningen Dagstorp vid Hofterup. Lagen var mycket jämna och det var först allra sista dagen som Sydtruppen med minsta möjliga poängs marginal kunde vinna. Segern firades hemma hos familjen Anderberg i Åkarp, vars dotter Jeanette ingick i landslagstruppen. Johnny berättade då att

det var viktigt att laget, okända som de var för de internationella domarna, åkte ut i Europa och visade upp sig. Han hade redan några tävlingar i tankarna. Jag frågade om han hade någon uppfattning av vad det skulle kosta, vilket han inte hade. Efteråt har han avslöjat att han då tyckte att jag påminde om andra besvärliga föräldrar han träffat på som la sig i vilket han avskydde. Jag visste inte om det då och brydde mig inte heller utan gjorde en överslagbudget som slutade på ca 200 000 kr. Mycket pengar men med stöd av Ridsportförbundet, Malmö Ridklubb, några sponsorer och föräldrarna, lyckades vi få ihop pengarna vi behövde. Johnny engagerades som tränare.

Förberedelserna började med intensiv träning och resor till olika tävlingar. Sommaren fylldes av förväntningar efterhand som voltigörerna blev bättre och bättre. Första

internationella tävlingen var österrikiska Ebreichsdorf, där laget blev trea. När laget sprang in i sina paljettdekorerede dräkter, gick det ett sus genom publiken. I franska internationella tävlingen Saumur därefter vann laget. När poängen presenterades hamnade vi på tredje plats men jag påpekade att de räknat fel, varefter de ändrade och vi blev etta.

En flygande start med andra ord. Vid tävlingarna i ryttrar-VM blev konkurrensen emellertid för hård. Av fjorton startande lag slutade Sydtruppen som åtta. Trots allt en framgång med tanke på hur det gått vid tidigare EM/VM.

Ett minne som viltigörerna tog med sig hem var att de under tävlingarna fick bo på flotta hotell Foresta på Lidingö. Dessutom hade de fri tillgång till limosinservicen. Volvo, en av sponsorerarna, tillhandahöll en flotta av bilar. Det var bara att ringa ett visst nummer, så blev man hämtad och lämnad. Praktiskt för tjejerna när de var sugna på att shoppa lite inne i Stockholms centrum. De fick också besök av Ridsportförbundets ordförande tillika Volvos koncernchef.

*På bilden från vänster:
Lagledaren Ursula Thell,
Ridsportförbundets
generalsekreterare Ulf Rosengren
och förbundets ordförande P G
Gyllenhammar, Volvos
koncernchef.*

VM-lagets Voltigörer:

Louise Dellien
Jessica Welin
Charlotte Persson
Gabriella Greger
Martina Ottosson
Jeanette Anderberg
Anna-Karin Stjernström
Tina Johansson
Linda Malmström

*Voltigelandslaget med Eva Sjöberg som linförare och
voltigehästen Felix inför första start vid Ryttrar-VM 1990 i
Stockholm.*

Carinas idé efter Ryttnar-VMs slut var att voltigörerna skulle åka hem till sina klubbar för att där med sina nyvunna erfarenheter höja kvaliteten. På söndagen skulle det vara stor avslutning på Stockholms stadion, där voltigelaget skulle vara med under inmarschen. På lördagskvällen satt voltigörerna med föräldrar och åt middag på en italiensk pizzarestaurang på Norrmalms torg. Jag väckte då frågan om vi inte skulle behålla laget och fortsätta som vi börjat. Jag fick ett rungande JA från voltigörerna med föräldrarnas bistånd. Så började resan mot allt högre mål och många framgångar.

Föräldrar och voltigörer med flera äter pizza på en restaurang på Norrmalmstorg och diskuterar voltigelagets framtid.

Plan och målsättning

Jag frågade Johnny om han kunde tänka sig att fortsätta träna laget och det kunde han tänka sig. Jag frågade också om det var möjligt för laget att ta medalj vid ett kommande EM/VM och det trodde han. Danska Århus skulle arrangera ett EM 1993 och då trodde Johnny att laget skulle vara moget för en medalj. Jag gick hem och gjorde en plan för hur detta skulle kunna gå till som målsättning och underlag inte minst när det gällde ekonomin.

Johnny fortsatte alltså som tränare. Han kom från Silkeborg på Jylland, där han bodde hos sina föräldrar. Varannan fredag eftermiddag kom han till Limhamn, tränade laget till söndag förmiddag, då han åkte hem. Tanken var att laget skulle träna själv tills nästa träningstillfälle. Det fungerade så där. Jag frågade Johnny om han kunde tänka sig att flytta till Malmö och det kunde han tänka sig. Han fick ingen större lön men jag ordnade lägenhet åt honom och en bil, en Toyota Corolla, som Tina Johanssons pappa Klas fixade. Han ägde nämligen Toyotaagenturen i Laholm.

Gatuplansch från Bern där vi tog vår första EM-medalj 1991.

Den första EM/VM-medaljen

1991 var det EM i schweiziska Bern. Vi var anmälda efter att bland annat ha blivit svenska mästare av bara farten. Vi hade förberett oss väl. Hela sommaren var laget nere på kontinenten och tränade med inslag av deltagande i olika CVI-tävlingar. EM blev en rysare med små marginaler mellan konkurrenterna om bronsplatsen. Tyskland och Schweiz var det inget att göra åt, som konkurrenter om silver och guld.

Man tävlade då i fyra dagar. Två dagar grundövningar varvat med två dagar kör. Vårt lag låg på fjärde plats efter den första dagen, efter Tjeckoslovakien med Polen på femte plats. Marginalerna var små men tyvärr ökande följande dagar till vår nackdel. I pausen sista dagen inför vår avslutande kör stötte jag på danske domaren Arne Sighthenbjerggaard och uttryckte min oro. Han sa att det var så små marginaler, att vi skulle kunna hämta in dem. Och så sa han "Axel, om tjeckerna har kvar den där långa drasuten på hästhalsen mesta tiden i kören, så kommer jag att dra av på poängen!"

Så var det då dags för sista dagens kör. Efter Polen var det vår tur. Det var nervöst men strax innan laget skulle springa in, kom ett förlösande "nu tar vi dem" från Tina som lyfte laget, liksom den svenska hejarklacken som hade en speciell hejarramsa och när den tystade svarade voltigehästen Galant med en gnäggning.

Även han ville hjälpa till. Därefter kom Tjeckoslovakien med den långa drasuten välgörande för oss på hästhalsen varv efter varv. Vi vann bronset med någon hundraleders marginal. Ett brons som vi skulle vunnit i Århus 1993 var ett faktum. Vi vann den alltså nu två år före plan.

Voltigebussen. En SJ-buss som under många år gick mellan Sturup och Kastrup, ommålad och ombyggd.

Voltigebussen

Inledningen till vår första tävling i franska Saumur blev kaotiskt, dvs. resan dit. Saumur ligger en bra bit söder om Paris. En gammal fin och förnäm kavalleriort. Påminner om Flyinge med uppfödning och utbildning av hästar till det franska kavalleriet. Vi hade inte någon större erfarenhet av att åka till internationella tävlingar i Europa då och hade därtill fått ganska ringa information och anvisningar från den ansvariga svenska lagledaren.

Ett problem som uppstod under resan ner, var att vi valde att åka riksvägar i Frankrike i stället för motorvägarna, som dels var avgiftsbelagda, dels gick till Paris, vilket var en längre sträcka än att åka direkt från Strassburg som vi planerat till Saumur, bedömde vi. Helt fel. På dessa vägar färdades nämligen alla andra bilar, lastbilar och traktorer, eftersom ingen ville betala för att köra på motorvägarna i stället. Vi hade planerat att komma fram vid åttatiden på kvällen men kom fram vid halv tvåtiden på morgonen. Dessutom tog det en förfärlig tid att hitta tävlingsplatsen, för uppställning av hästar och övernattning. Från tävlingsledningen fanns dessutom ingen information om hur man skulle förfara om man anlände sent.

Ett bekymmer var att vi färdades ner med voltigörerna i olika fordon och med hästarna i sitt eget. Vi kom därför inte fram samtidigt vilket inte gjorde saken lättare. Detta var före mobiltelefonernas tid. Vi lyckades emellertid till slut hitta varandra och lösa problemet. Jag bestämde då för mig själv, att vi skulle köpa ett fordon, som gjorde att vi kunde hålla ihop voltigörer och hästar. Körde fordonet fel, då var åtminstone alla fel men i samma fordon.

Jag beslutade också att jag framdeles skulle skriva en detaljerad plan för varje resa med exakta

uppgifter om var tävlingsplatsen låg, vägen dit, mat under resan, eventuella övernattningar, utrustning, hur tävlingen var organiserad, telefonnummer till tävlingsansvarig, vad det skulle kosta etc.

Efter en kort tid hemma annonserade SJ ut till försäljning sina gamla bussar som varit i trafik mellan Sturup och Kastrup. Vi köpte en av dem för 25 000 kr. Torbjörn Perssons, en av voltigörernas pappa, kände en person i Teckomatorp, som byggde om lastbilar för speciella ändamål. Han var beredd att bygga om vår buss för 50 000 kr om föräldrarna hjälpte till och det måste sägas, utan föräldrarnas stora och djupa engagemang av olika slag, så hade vi inte nått de framgångar som vi gjorde!

Jag lånade 100 000 kr på SE-banken med tio föräldrar som borgenärer. För de pengarna byggde vi om bagageutrymmet där bak till tre spiltor, rev ut 20 av 50 säten inne och ersatte dem med ett litet bord, som kunde sänkas och bilda sovplatser samt textilklädda bänkar. Vi installerade också ett litet kök. I samma fordon kunde vi alltså ha plats för tre hästar och drygt tjugo voltigörer, hästskötare m fl. Vi kunde värma mat, brygga kaffe/té och övernatta. Det hände att vi på väg till någon tävling på Kontinenten stannade vid ett motell, tog ut hästarna som fick beta intill medan voltigörer åt middagsmat för att därefter sova i bussen över natten innan vi körde vidare. På tävlingsplatsen var bussen ett krypin, där man kunde förvara alla grejor, klä om eller vila en stund.

Voltigelaget inför avresa till tävlingar på kontinenten framför voltigebussen.

Ryttar-VM i Haag 1994

Tävlingen skulle bli en av våra mest framträdande framgångar. Det visste vi inte när vi åkte iväg till Haag. Medan media fokuserade på vad elitryttarna kunde åstadkomma i form av medaljer, där förhoppningarna var stora, ägnades voltigörerna ingen större uppmärksamhet. Utom i ett avseende. Samtidigt som voltigetävlingarna genomfördes i ett stort tält intill dressyrbanan, tävlade dressyrryttarna. Flera journalister tyckte att det lät väldigt kul inne i voltigetältet i förhållande till den gaska strama dressyren, så de besökte så ofta de kunde voltigen.

Det gick inte så bra för elitryttarna. Det blev inga förväntade medaljer alls. P G Gyllenhammar, Volvos koncernchef, var ordförande i Ridsportförbundet. Han ansattes av pressen om de uteblivna medaljerna. Den första kommer på måndag, sa han. Han visste naturligtvis inte att han skulle bli sannspådd eller inte heller på det sätt han trodde. Det blev voltigen som räddade honom genom att vinna en bronsmedalj. Sveriges enda under hela Ryttar-VMet! Han blev så jäkla glad att han skickade ner blommor till hela laget. Senare blev laget som Gyllenhammars speciella gäster inbjudna på middag i Falkenberg, där det under hösten arrangerades en konferens av något slag.

*Strålände välkomnande vid hemkomsten.
När vi kom hem till Limhamn från Haag med
färjan från Dragör möttes vi av musik från
Brandkårens musikkår, fick blommor av Malmö
kommun och välkomnades upp på kommunens
speciella öppna sightseeingbuss för ett segertåg
genom Malmö centrum. Det var Ingmar Ingstad,
en viltigepappa med kontakter inom
kommunen, som organiserat det.*

Silvermedaljen vid EM i Nitra 1999.

Det var den finaste medaljen. Att vinna bronsmedaljer var svårt nog men att våga hoppas på ädlare valörer fanns inte. Tyskland och Schweiz turades om att dela på de båda. Överlägsna som de var i förhållande till övriga nationer. Men i slovakiska Nitra hände det som länge bara varit en dröm. Vårt lag fungerade som förväntat men Tyskland hade problem. Redan under första dagens obligatoriska program stämde det inte. De vanligtvis klockrena grundövningarna satt inte som de borde. Jag minns speciellt ståmomentet. Den första tjejen tog några tangosteg, den andra tjejen blev då osäker och det fick till följd att övriga tjejer också missade. De poängmässiga marginalerna om medaljerna är alltid små. Tyskland lyckades inte reparera den poängmässiga skadan från första dagen, varför det öppnade upp för oss att slåss om silvermedaljen, vilket vi lyckades med!

Mrs. Phoebe Cook och viltigen

Hon var dotterdotter till den berömde amerikanske tidningskungen William Randolph Hearst, som vid förra sekelskiftet byggde upp ett betydande tidningsimperium och som resultat blev mångmiljonär. Hans Hearst Castle i Kalifornien är mycket känt och samlade de

flesta av dåtidens kändisar till fest. Mrs. Cook, numera död, var själv mångmi och lär varje år tjänat 200 miljoner kr enbart på räntor och aktieutdelningar!

Bakgrunden till hennes voltigeintresse känner jag inte till men hon förgyllde definitivt tävlingarna. Alla var dessutom lite rädda för henne och hennes dominans men inte desto mindre bidrog hon till lite flärd. Varje år intill de stora tävlingarna ordnade hon en stor flott fest av högsta kvalitet till vilken domare, andra framträdande personer inom voltigen och alla individuellt tävlande var inbjudna men inte lagvoltigörer. Egentligen var det den mycket kända dammodetidningen Harper's Bazaar, som Phoebe ägde, som stod som arrangör och i ett efterföljande nummer fanns ett reportage från festen med våra voltigetjejer på bild. Jag var som arrangör av en de internationella tävlingar som hon stöttade ekonomiskt inbjuden men inte min dotter Jessica, eftersom hon var lagvoltigör. Hon bad enträget att jag skulle fixa in henne till voltigens festernas fest. Jag gjorde det genom att hävda att jag också var reporter för tidningen Ridsport, vilket jag var och att Jessica klädd i lång fotsid klänning med minimal kamera var min fotograf! Hon blev insläppt.

Phoebe Cook stod bakom CVI California, en tävling att minnas. Hon finansierade resor, mat och logi av hög kvalitet för alla tävlande som kom från länder utanför USA. Hon kunde vara mycket ekonomiskt generös men samtidigt snål. På hotellen betalade hon uttryckligen inte för "extras",

eftersom det inte ingick i hotellkostnaden eller maten, t ex en Coca Cola på rummet. Jag fick efter tävlingarna en lång lista på extras som hon vägrade betala för. En i sammanhanget struntsumma men så var hennes villkor.

Ingen tävlande utanför USA behövde ta med egna hästar. De fick låna hennes. Man skulle tro att de var av den högsta kvalitet man kunde köpa för pengar men inte så. Vid veterinärbesiktningen var det nära att alla hennes hästar blivit underkända men enbart genom att hon själv stod och

påverkade veterinärerna, blev tillräckligt

Gabriella Grege, Anna-Karin Stjernström, Jeanette Anderberg och Jessica Welin (Nielands) på flotta Hotel Bellevue Palace i Bern 1990

många hästar godkända för att det över huvud taget skulle kunna bli några tävlingar.

Organisatoriskt var det tunt med funktionärer. För att fylla på vakanserna rekryterade Phoebe snabbt närvarande föräldrar och andra. Johnny fick bli speaker medan flera andra blev skrivare åt domarna.

Phoebe ville vid ett tillfälle låna Johnny för att under några veckor träna hennes egna voltigörer. Johnny kunde tänka sig det men ville förstås ha betalt. Jag förhandlade för hans räkning med Phoebe. Det handlade om arvode, resor, mat, uppehälle, allmänna kostnader som telefon, bil etc. men jag ville också ha betalt för att vår förening lånade ut honom. Hon tog min offert utan knot och Johnny åkte över. Efter det lär hon ha sagt om mig att "Axel likes money"!

Mrs. Cook t.h. med Jeannette Boxall som mottager 1990 års Hearst Vaulting Trophy.

Motgångar

Allt verkar ha gått som en dans men det stämmer inte med verkligheten. Hade vi inga motgångar då? Jo, naturligtvis. Under perioden 1990 till 2002 representerade vi Sverige vid EM/VM tio gånger men inte 1992 och 1993, vilket var en besvikelse. Det var Lagga Fältridklubb, vår största konkurrent, som gjorde det.

Vid de tio tillfällen som vi representerade Sverige, vann vi ett silver och fem bronsmedaljer. Egentligen strålande men frågan är om inte fjärdeplatserna 1995 vid EM i Saumur, 1998 vid Ryttnar-VM i Rom och VM 2000 i Mannheim var större som besvikelser räknat, eftersom vi var inställda på att åter vinna brons men missade med minsta möjliga poängs marginal alla gångerna.

Den längsta voltigeresan

Resan till VM i ungerska Kaposvar 1996 skulle bli den längsta. Vanligtvis åkte vi i lagom etapper till tävlingarna men av någon numera glömd anledning bestämde vi oss för att köra non-stop dit, ca 140 mil. Vi tänkte oss att skiftas om att köra. Medan en körde kunde ju den andre vila. Brist på sömn för den som körde, skulle Gull-Britt och jag lösa med hjälp av koffeintabletter. Det gick så där och inte speciellt klokt ur trafiksäkerhetssynpunkt. Vi var ganska möra när vi kom fram och några dagar därefter. Tror att vi planerade hemresan något annorlunda. Tävlingsmässigt repade voltigörerna sig och det blev ytterligare en bronsmedalj. Här landslagstruppen:

Monika Eriksson, Johnny Fiskbaek, Sanna Nordin, Torbjörn Persson, Axel Welin, Carina Ingelsson, Pernilla Ohlin-Lundblad, Maria Ingstad, Therése Persson, Pernilla Olsson, Ann-Sofie Strömberg, Linda Grabowska, Lisa Johannsen, Freja Lindquist, Jenny Hansson, Angelica Jönsson, Tina Johansson

Världsmästare för en dag.

Ryttar-VM i spanska Jerez 2002 blev Johnnys och min sista stora tävling. Vi hade redan vid EM året innan i polska Poznan funderat på att lägga av. Vårt stora mål att försöka bli världsmästare verkade vara alltför avlägset. Vi var helt enkelt trötta på att bara vinna bronsmedaljer, vilket låter konstigt. Lite smak av världsmästertiteln fick vi emellertid i Jerez. Under en av dagarna och de obligatoriska övningarna blev vi etta före både Tyskland och Schweiz. En härlig dag!

Bussen trasig på autobahn i Tyskland

Att var engagerad i elitidrott är att ständigt behöva lösa olika problem, ibland ganska besvärliga, som kan kräva sin omedelbara lösning. Klockan är strax före elva på förmiddagen. Laget med Johnny och bussen är på väg till en tävling i Tyskland. Jag är på väg in till ett möte just klockan elva, då telefonen ringer. Bussen (av märket Volvo) har gått sönder på autobahn men Johnny har lyckats köra den till en volvoverkstad. För att åta sig att reparera den krävde verkstaden 30 000 kr i förskott att betalas till Volvoverkstaden på Värnhem i Malmö och bekräftas till verkstaden i Tyskland, när Volvo i Malmö fått in pengarna på sitt konto.

Jag ringde omedelbart till min bankkontakt på SE-banken för att överföra de begärda pengarna från mitt eget konto. Bankdirektören satt emellertid i möte och fick inte störas. Det struntade jag i och sa till hans sekreterare att mitt ärende var akut. Han kom ut ur konferensrummet och inom tio minuter var pengarna hos Volvo, bussen kunde lagas och Johnny med laget fortsätta sin färd.

Hästen halt inför årets SM

Det är onsdag kväll. Johnny är i Lomma på deras inomhusbad för att tjejerna ska få koppla av inför årets SM på Malmö Ridklubb, som börjar på fredagen. Då ringer min telefon och en av stalletjerna säger att vår laghäst (Hamlet tror jag det var) trampat på en spik genom hoven och är halt. Jag åker genast ut till Johnny och meddelar vad som hänt och en febril rad av aktiviteter startar. Johnny ringer till en kontakt i Tyskland och får lov att mot en mindre summa pengar låna en voltigehäst av hög kvalitet. Han ger sig genast iväg med bil och hästsläp för att hämta hästen. Jag får i uppdrag att ordna alla praktiska detaljer. Bland annat behöver hästen ett svenskt hästpass.

Jag ringer Jan Fristedt, som är sportchef på förbundet, på torsdagsförmiddagen och frågar hur vi löser situationen. Han säger då att vi måste vara åtminstone en av delägarna till hästen och föreslår att vi ska köpa ett öra! Vi gör det för 200 kr och han kan då utfärda ett pass, som han skickar till mig samma dag inför veterinärbesiktningen på fredagen.

Sent torsdagskväll kommer Johnny hem med hästen. På fredagen kan tjejerna träna på den och på söndagen står vi åter som svenska mästare!

Samarbetet mellan Johnny och mig

Samarbetet mellan Johnny och mig har alltid fungerat bra. Jag var nästan trettio år äldre än Johnny när vi träffades och med en viss diplomatisk talang och vana att hantera lite besvärliga situationer. Vi kom därför väldigt bra överens. Hans utomordentliga kunskaper om hästar och voltige parades med mitt sinne för organisation och struktur. Vi var båda handlingskraftiga och löste problem efterhand som de uppstod. I sanning ett utmärkt radarpar och ett fungerande team. Den verkliga anledningen till att vi tillsammans blev så framgångsrika!

Skapa minnen för livet

Att skapa minnen för livet, var för mig en allt annat överskuggande målsättning för verksamheten. Framgångar och medaljer på tävlingsplatsen var för stunden i fokus men bortom fanns alltid en önskan att voltigörerna skulle ta med sig något till senare i livet. De, som så önskade, fick ett skriftligt intyg om vad de uppnått som en del av tävlingsverksamheten, vilket i ett avseende hjälpte till vid en

anställning. Voltigörer och föräldrar träffades långt senare över en bit mat eller ett kräftkalas för att prata minnen. Flera av voltigörerna, numera själva mammor med barn, träffas också fortfarande.

Voltigörer och föräldrar träffades 2001 för att fira den första medaljen i ett internationellt sammanhang tio år efter EM i Bern 1991.

Det var inte alltid bara problem vi hade att lösa. Ibland hade vi kul tillsammans också, Johnny och jag.

Köpa företag åt Johnny

Vår strävan var alltid att bli världsmästare. Vi behövde därför Johnny i större utsträckning än vi inledningsvis hade råd och tid till. För att försörja sig tog han olika jobb i Danmark bland annat som lastbilschaufför. Johnny gillade inte att vara anställd. Det där med en boss som bestämde över honom gillade han framförallt inte. Mitt förslag var att vi skulle försöka hitta ett mindre företag att köpa åt honom, som försörjningskälla. Vi tittade på några olika företag men fann inget. Jag hittade dock ett företag i Staffanstorp, som sålde lastpallar och som var till salu. Det tyckte jag passade Johnny eftersom det hade koppling lastbilsbranschen. Jag kontaktade ägaren som anställde Johnny med uppdrag att bygga upp försäljning av pallar i Danmark. Relationen fungerade så där, vilket ledde till att Johnny startade eget företag, tog över kunderna i Danmark och fortsatte som skicklig företagsledare att sälja pallar med efterhand mycket stor framgång. Grunden till STEA var lagd och det som senare blev anläggningen i Arrie och därmed möjligheten att arrangera halloweenföreställningen 2021. Cirkeln var sluten med alla minnena kvar.

Många fina framgångar

Tillsammans har Johnny och jag all anledning att vara stolta över vad vi åstadkom under åren vi representerade svensk voltige internationellt. **Vad hände sedan? Fortsättning följer!**

Malmö Ridklubbs voltigslag Sydtruppens tävlingar 1990 – 2002

Verksamheten utvecklades sedan 1989 från en tynande tillvaro i den svenska gärdsgårdsserien till Sveriges allra bästa voltigeklubb och en av världens främsta med ett enastående fint resultat bakom sig:

EM/VM-framgångar

1990	WEG Stockholm	8:e plats
1991	EM Bern	Brons
1994	WEG Haag	Brons (Sveriges enda medalj!)
1995	EM Samur	4:e plats
1996	VM Kaposvar	Brons
1998	WEG Rom	4:e plats
1999	EM Nitra	Silver
2000	VM Mannheim	4:e plats
2001	EM Poznan	Brons
2002	WEG Jerez	Brons

Nordiska Mästerskap

Lagguld: 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1998, 1999, 2000, 2001

Damer guld: 1991, 1993, 2000

Herrar guld: 1991, 1992, 1993

Svenska Mästerskap

Lagguld: 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002

Damer guld: 1989, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 2000, 2001, 2002

Herrar guld: 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999

Andra internationella tävlingar

Malmö Ridklubb har deltagit i 32 internationella tävlingar utöver EM/VM-tävlingar, varav flera med segrar eller framträdande placeringar.

Voltigearrangemang

Malmö Ridklubb har med stöd av Sydtruppen Voltigeförening sedan 1992 årligen arrangerat CVI**Malmö internationella voltigetävling. Malmö Ridklubb har även vid ett flertal tillfällen varit arrangör av NM, SM och regionala voltigetävlingar.

Johnny Fiskbaek och Axel Welin